

Gittim Ben En Çok da Kendimden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Mart 2024



Yazasım yok ve sevesim yok kendimi
Mağdur düş çekimleri
Aşka ihanet edilesi bir paralel evrende
Kaçınıcı evresindeysen artık yüreğin kilinden
İnşa ettiğim kumdan kaleleri
Yerin dibine gömdüğümünden midir ne
Uzamında hasretin
Ah, be muallim:
Bir kerecik bile olsa sevebilseydim kendimi...

Mahcup bir rengim:
Alı al moru mor çalınmış hayallerimin
Neyine rağbet ediyorsa artık ahvalim...
Köpüren deniz değil kopan ip filan da değil.
Ruhumun mayın tarlasında seken sözcüklerim dün de kaldı.
İklim savdı savalı sırasını kıştan geriye bir avuç kül kaldı.

Göğün münferit sınırları
Sırlarla örülü sırma saç

Yalnızlığımın da bakaya kalan son sırdaşı
Bir ben ve bir ben daha ekledim mi,
Adımın son harfine
Kazada kurtulan değil ne yazık ki
Matemimle örülü kırgın kalemime anlam yüklediğim
Bir tevazu bir tereddüdün tahlilinde
Taziyelerimi sunduğum zaaf larım
İçine koyduğum zarfın da mührü
Sırra kadem basan imgelerin dünürü
Sözcüklerin çıtası yükselirken günbegün
Teşhir ettiğim duyguların akıbeti
Saklı sırların kehaneti
Falımda çıkan yangın
Kâhinin dilber yüreği
Davamın temyize gittiği
Mahkeme duvarı iken insanların silüetleri

Ölümü gör ki, muallim
Sonsuzluk iken öncesinde tek dileğim
Ayrı düştüğüm kadar kendimden
Kalemime methiyeler filan da hediye etmiyorum artık dünden
Kalan son sıfatım
Zayi oldu umudum anılarım
Zırnık veremezken içimdeki sebile
Yağan nurun
Akmayan çeşmenin kurumuş dudakları

Dudak payı bırakırken geride
Bir dudağı yerde bir dudağı gökte
O lalanın
Hâkimiyet nasıl ki güçlünün elinde
Bir ederim yokmuş meğer
Edimlerim ve sökülen hayallerim
Nasıl da derbeder

Mavi gözlü yârim, sultanım
Dünya denen tek gezegende beni karşılıksız seven
Tek insan ayaklarının altına serili cennetin
Annemin müptelası, soluk ışığı

Göğün

Her karartı bir isyan

Her sitemse sevdiklerime

Sevdiceğim sarmalında aşkın

Kanadığı kadar kalemin

Artık tek hülyası var iken kemale erdiğim filansa yalan

Arif olan dahi anlamazken

Akışkan hüzünde sür-git isyan

Bir rengin iz düşümü

Gecenin kehaneti solan yüzümün yüz ölçümü

Diklendiğim kaderin vasfı

Arz ettiğim kadar ruhumu yalnızlığımı

Bir lanetten de öte

Bir kehanette saklıyım

Kabrime yakın kulluğuma binaen

Kalıbımı bastığım bir şiirin

Hulasası havsalasından taşan

İmgelerin rüzgârı hızını kesti keseli

Gittim ben hem de nasıl en çok da kendimden